

Catalunya: «Reclamar el que ens correspon»

L'ofegament econòmic de Catalunya, concretat en el retall econòmic i la distribució de fons per part de l'administració central, és cada dia més real. Heus-ne ací les xifres.

Santi Soler

Carlos Solchaga.

més dubtós) de convertir la Cambra Alta en Cambra Territorial, hi ha les conclusions de la Comissió Mixta de Valoracions, hi ha la votació (i interpretació) del 6 de setembre al Consell de Política Fiscal i Financera, repetida per manca de majoria absoluta. Per prudència —i també perquè afecta les disset autonomies i no només, com als darrers catorze mesos, el plet català—, cal donar les dades d'aquesta darrera votació.

La proposta d'Economia i Hisenda fou acollida amb el següent resultat: favorables al ministeri, 5 (Astúries, Aragó, Múrcia, la Manxa i Extremadura); contraris, vuit (País Valencià, Catalunya, les Illes, Galícia, Andalusia, Illes Canàries, Cantàbria i la Rioja, als quals pot sumar-se, per bé que mancats de vot, els enclavaments de Melilla i Ceuta); s'abstingueren, malgrat gaudir d'una situació particularment favorable, les dues autonomies forals (Euskadi i Navarra), i, també, Castella-Lleó i el Madrid autonòmic; quatre en total. Per tant, quedà aprovada la proposta Solchaga...

Algú dirà que no li surten els números. La cosa és prou senzilla: el CPFF és «paritari»; hi ha disset representants de les autonomies i disset més del Ministeri, més dues ciutats-autonomia mancades de vot. L'aritmètica és prou senzilla. No ens expliquem com fou que calgué una segona votació: un sol dels disset vots que es decantí (i ho feren cinc) dona la majoria al Ministeri. O sia: vint-i-dos, sí; vint, no; quatre abstencions. Tament, un joc de mans...

Si el lector corrent confonia el plet autonòmic amb el problema català, ja pot deixar de fer-ho, un cop vist que afecta pràcticament totes (també, encara que no ho reconeguim, Extremadura, la Manxa, Múrcia, Astúries i Aragó, que són les que el Ministeri ha pres com a *capdavanteres* per fer el seu disseny de la finançació autonòmica global). Si aquí se n'ha parlat abans ha estat per precaució més que per «victimisme». L'honorable Tarradellas va trobar insuficient el disseny financer que hi havia en l'esborrany de 1979 i, amb el seny que el caracteritza, preferí fer afegir-hi un article on constés que el plantejament financer es reescriuria amb la cura que mereix als sis anys que el Parlament de Madrid donés el vist-i-plau a l'Estatut català, més que retardar-lo.

Des de llavors i any per any, l'autonomia provisional, de primer, i l'estatutària, després, ha apilat xifres i seguit els graus d'endeutament, el retard dels traspassos, el lent ritme dels terminis, amb un considerable esverament. Però cada intent de retallar o disminuir les atribucions tan legals com financeres de l'Estatut català ha topat amb les mesures cautelars que just a temps avançà el seny pigat de l'honorable: no es va a Madrid a pidolar, sinó a reclamar el que en justícia i dret ens correspon. S'ha entrat en una conjuntura singularment atípica, s'ha topat amb el gasiu igualitarisme de l'estat, s'han superat Loapes. I ara es compleix *el sisè any* d'aquell 1979: toca, vulguin o no, revisar el procés financer i posar-hi esmena. És aquesta la força, ferma i subtil alhora, de les lleis: que un s'obliga a complir allò que ha estat escrit.

Les xifres d'aquests sis anys

Anem als números, ja que no es tracta d'un *problema català*, sinó que

afecta el conjunt de les comunitats autònomes. L'administració central es reserva el 71 % dels recursos econòmics, segons dades oficials de Boyer, quan era ministre d'Economia, i en cedeix a les comunitats autònomes sols un 14 % i, a les corporacions locals, un 15 %. Comparat amb països realment confederals, l'administració espanyola cedeix un 14 % a les co-

Culler, conseller d'Economia i Finances.

munitats; els EUA i Itàlia, un 25 %; la RFA, un 26 %; Canadà, un 40 %... A Espanya les comunitats autònomes incloses en la LOFCA (lleï que fou impugnada) disposen de 957.792 milions, o sigui 27.339 ptes. per habitant. És el cas de Catalunya que, si es regís com les forals, tindria 247.427 milions, que són 93.340 ptes. per habitant. Mirem com es reparteix tot plegat.

Aquí sí que ja sols tenim dades fiables referents a Catalunya, si bé en qüestió de percentatges poden ser, si més no, il·lustratives. De Catalunya a l'administració: el 15,8 % de la població contribueix amb un 20,1 % d'impostos. De l'administració a Catalunya: el 18,5 % dels serveis transferits, el 8,6 % del fons de Compen-

sació, el 7,2 % de la inversió pública (és a dir, una mitjana de 12,98 %). El 15 % de la població total paga, doncs, un 20 % i en rep, a canvi, menys del 13 %; si hi voleu afegir els comptes de l'AES, veureu que dels 30.000 milions que destina a combatre l'atur (que és el 18,44 % de tot l'estat), aquí se'n rep només un 8,87 %. Òbviament, si no arriba tot en proporció a les necessitats existents, sinó sempre per sota, i se'n va per sobre de la mitjana, és impossible que res no funcioni bé ni a nivell de l'AES ni al de l'administració autonòmica (que és també administració pública).

Podeu afegir-hi d'altres dades: la inversió en 1982 a tot l'estat donava a Madrid 15.135 ptes. per habitant, i, a Catalunya, 5.489. L'any passat una persona en atur rebia a Catalunya 30.000 ptes i, a Extremadura, 346.000. I no volem fer un greuge comparatiu com diuen habitualment, ni tampoc pecar de victimisme: perquè aquestes xifres es fan dividint els diners total pel nombre d'aturats (i òbviament, n'hi ha més a Catalunya), i perquè justament això perjudica tota mena de gent que viu i treballa a Catalunya, siguin de Galícia, Castella, Andalusia, Madrid... Tot plegat ha portat a unes retallades que voregen l'ofec: 6.000 milions en 1981, 48.000 milions en els tres anys següents i 36.000 milions en la primera meitat de 1985. O sigui, una línia en ascens vertiginós.

No són dades de darrera hora, sinó fetes públiques fa mig any. Catalunya paga en 1985 la cinquena part de la Seguretat Social (uns 700.000 milions) i li'n retornen el 16 % (uns 450.000 milions); paga el 21 % de la despesa (1.300.000 milions) i en rep el 13 % escàs (uns 750.000 milions). Si fem igual entre els 2 bilions —amb B— que paga i l'1,2 que rep, resulten òbviament 800.000 milions de dèficit. Deixant de banda que part de les quantitats rebudes no són encara gestionables pels ajuntaments, les diputacions ni la Generalitat...

Feu les lleis, que jo faig els reglaments...

Fa catorze mesos especialment que dura la civilitzada renegociació: entrevista Pujol-González, on es fixà el setembre del 84 per a resoldre-ho, tres mesos després; anades i vingudes, per parlar amb l'administració, per part de Cullell, Alavedra, etc, cap a novembre-gener; publicació per part de Trias Fargas, al març passat,

de l'opuscle *Narració d'una asfíxia premeditada*, que han tingut temps més que sobrat per llegir; entrevista Cullell-Borrell, fa uns dos mesos, resolta amb un «No patiu, que això quedarà resolt ara al setembre».

Al Parlament de Catalunya tot el ventall de forces representades (PSUC, PSC, ERC, CIU i CP) coincidiren al juliol darrer a signar un text advertint el Ministeri del risc que comporta una proposta que vulnera l'article 45 de l'Estatut i el 13 de la LOFCA. El 6 de setembre hem vist com no han volgut fer cas ni als seus companys socialistes. I han girat l'esquena a tots: al president de la Generalitat de Catalunya, al seu Consell Executiu, al Parlament de Catalunya, amb diputats triats pel poble, al conseller Cullell, que duia la repre-

sentació dels tres nivells institucionals en la reunió del CPFF, i als seus assessors (consell consultiu).

Però també Pasqual Maragall (alcalde de Barcelona i president de la seua enorme àrea metropolitana), que, a més de queixar-se fortament, ha dit que hauria de reunir, molt a contracor, les empreses proveïdores per a retardar els terminis de pagament; a l'Associació Catalana de Municipis, prou preocupada pel «forat» de 6.000 milions que podria portar la implantació de l'IVA i la consegüent exempció d'una sèrie d'impostos i arbitris de caire municipal); a Joaquim Nadal (alcalde de Girona i president de la Federació de Municipis de Catalunya), que lamenta l'excessiva duresa i la insensibilitat del PSOE —en què milita. □

Gabriel Canellas, president de les Illes.

LA CONGELACIÓ DE LA DESPESA PÚBLICA CORRENT

Balears: «El govern no té cap respecte per l'autonomia»

A les Illes el retall financer imposat pel govern central pot suposar que l'executiu balear torne a Madrid l'Iryda, amb les conseqüències que això representa.

Josep Rosselló

«**A** la fi surt a la llum que aquest govern no té cap respecte per les autonomies. Fa el possible perquè les autonomies i les corporacions locals s'estrenyin el cinturó. Que paguem els errors de l'administració central i les quantiosíssimes despeses de la Seguretat Social». Aquesta era la valoració política que Gabriel Ca-

nellas, president de la comunitat autònoma de les Illes Balears, feia dels resultats de la reunió del Consejo de Política Fiscal y Financiera, que retallen notablement les possibilitats inversores de la comunitat.

Canellas encara afegiria que «aquest govern està tallant l'autonomia des de dalt», i lamentaria que «hi hagi un ministre mallorquí», tot referint-se al titular d'administració territorial Fèlix Pons.